ग्रहणं कृतवान्। अतो ब्राह्मणशापान्मण्डूकान् उद्धोतुमत्र तिष्ठामि। अनन्तरं तेन मण्डूकेन गत्वा मण्डूकनाथस्य जालपादस्य तत् कथितं। ततोऽसावागत्य मण्डूकनाथस्तस्य सर्पस्य पृष्ठमारूढवान्। स च सर्पस्तं पृष्ठे कृत्वा चित्रपदक्रमं बभ्राम। परेद्युश्चलितुमसमर्थं तं मण्डूकनाथोऽवदत्। किमिति भवान् अद्य मन्दगतिः। सर्पो ब्रूते। आहारविरहादसमर्थोऽस्मि। मण्डूकनाथोऽवदत्। अस्मदाज्ञया मण्डूकान् भक्षय। ततो गृहीतोऽयं महाप्रसाद इत्युक्त्वा क्रमशः स मण्डूकान् खादति। अथ निर्मण्डूकं सरो विलोक्य मण्डूकनाथोऽपि तेन खादितः। अतोऽहं ब्रवीमि स्कन्धेनापि वहेच्छत्रून् इत्यादि। देव यावि-दानीं पुरावृत्तकथनं। सर्वथा संधेयोऽयं हिरण्यगर्भो राजा। संधीयता-मिति मे मतिः। राजोवाच। कोऽयं भवतो विचारः। यतो जितस्तावदय-मस्माभिः। ततो यद्यस्मत्सेवया वसति तदास्तां। नो चेद्विगृह्यतां। अत्रान्तरे जम्बुद्वीपादागत्य शुकेनोक्तं। देव सिंहलद्वीपस्य सारसो राजा संप्रति जम्बु-द्वीपमाक्रम्यावतिष्ठति। राजा तं ससंभ्रमं ब्रूते किं किं। शुकः पूर्वोक्तं कथयति। गृध्रः स्वगतं। साधु रे चक्रवाक मन्त्रिन् रे सर्वसाधु। राजा सको-पमाह। आस्तां तावदहं गत्वा तं समुन्मूलयामि। दूरदर्शी विहस्याह।

न शरन्मेघवत् कार्यं वृथैव घनगर्जितं।
परस्यार्थमनर्थं वा प्रकाशयति नो महान् ॥ ११ ॥

अपरं च। एकदा न विगृह्णीयाद्बहून् राजाभिघातिनः।
सदर्पोऽप्युरगः कीटैर्बहुभिर्नाश्यते ध्रुवं ॥ १२ ॥

देव किमितो विना संधानं गमनमस्ति। यतस्तदास्मत्पश्चात्प्रकोपोऽनेन कर्तव्यः।